

Projecte Interxarxes

Dte. d'Horta-Guinardó ■ Ajuntament de Barcelona ■ Generalitat de Catalunya ■ Diputació de Barcelona

Xè Aniversari : 2000 - 2010

Una nit a la xarxa

17 de novembre de 2010

19:30 p.m. Puntuals i en mig d'una fina pluja arriben els primers convidats. La sala esta preparada, hi ha una pantalla gegant amb el logo pampallugant, una música ambient d'estil *jazzy* i una il·luminació que convida a la conversa. Sota el paper protector s'insinuen les *delicatessen* però l'organització es mostra ferma, el primer tast haurà d'esperar. La

gent continua arribant i prenem una copa mentre sentim de fons la trompeta en sordina de Miles Davis.

Parlem sobre la Llei d'Infància (hi ha un senyor alt i prim que diu coses assenyades, es veu que te la funesta manera de pensar i escriure) i les coses que queden per fer quan passin les eleccions. Algú retroba vells companys d'equip, ara en altres territoris, "això es fer xarxa", diu, mentre es pren la cervesa i d'amagat agafa un tros de l'empanada gallega que ens ha preparat l'Arantzazu.

Arriben més convidats i la conversa comença a sentir-se més, incloses les primeres rialles. Una mica lluny sonen les proves de so del *Tirantlokunk*, la pluja continua caient però això no impedeix que la gent senti la gola seca i vulguin prendre una copa de seguida. Les organitzadores, molt atentes, ens donen un tiquet i ens indiquen el camí al guarda roba, molt ben ates per un jove, que de moment no sembla tenir un grau de risc social (o potser sí, puix que entre penja i penja no deixa de llegir *Homenatge a Catalunya*, no deien que el jovent d'ara ni llegeix ni treballa?).

20:30 p.m. Som ja una bona gentada i passem a la sala d'actes, mig fosca i amb llums de colors que cauen del cel i giren al nostre voltant (haurà estat la copa? jo només tenia un tiquet...o vaig agafar un altre?). Un duo

de senyores i un trio de senyors pugen a l'escenari i ens saluden, ens donen la benvinguda i ens prometen que aquests deu anys son nomes el començament, que hi haurà més aniversaris i que el celebrarem junts (potser si, però jo encara no he pogut tastar res i tinc gana). Be, els aplaudim a veure si ja podem tornar a sentir al Miles i el gust d'un "ou trencat amb gules".

Vet aquí que ara surt un trio (La La La) que en realitat es un duo, es estrany però ens hi acostumem. Comencen a dir bestieses disfressats d'hostesses i quan ja semblava que s'acomiadaven s'apaguen els pocs llums que quedaven i sentim l'Ella Fitzgerald parlant d'una Caravana que s'endinsa en el desert mentre ens veiem en un audiovisual on sortim gairebé tots però alguns una mica canviats, es clar el títol deia "Interxarxes 2000-2010" i d'això fa deu anys. Algú comenta que no es ell però ella li recorda que sí, que abans era així, ell somriu i la veu que canta parla d'una noia que gira i gira com una bàmbola i després, mentre apareix la nostra regidora a una foto, James Brown se sent molt *good* i nosaltres també (estaria be que tinguéssim una mica de teca per matar el cuc). Comencen a aparèixer, a la pantalla, educadors, psicòlegs, pediatres, psiquiatres, infermeres, treballadors socials, psicopedagogs, mestres, pares i mares, sense distinció de sexe i de xarxa.

Tots semblen treballar molt i la Mayte Martin canta que “contigo aprendi” i que “tu presencia no la cambio por ninguna”. Mira per on en una de les fotos estan esmorzant, hi ha pastes i cafè, i nosaltres a dues veles. Ja apareix el cor amb els *Per molts anys Interxarxes* i els crèdits amb una llista de serveis participants que no s’acaba mai....deu meu, que fa tota aquesta gent pescant tot el dia amb la xarxa aquesta! Es que no treballen?

Ara sí, ja podem sortir, hi ha un dels que han pujat a l’escenari que fa el gest d’aixecar-se, això em tranquil·litza...falsa alarma. El trio, que es un duo, torna a sortir i aquesta vegada en xandall, quina poca serietat!

Comencen a barallar-se, la dona diu que n’hi ha prou i que es llençarà al buit. Pànic a la sala, una mica d’indecisió, però de cop tothom s’aixeca, alça els braços i els junta per evitar que la noia s’estampi al terra. Ufff! Ho aconseguim, la xarxa ha funcionat, ara ja podem sortir? Ens ho hem guanyat oi? Doncs, mira per on, hem de fer un mot creuat, quina ximpleria a aquestes hores. Servei d’assistència social que comença per U, quatre lletres, diu el senyor del Trio, que es un duo. Sort que hi ha una noia que se les sap totes i va cantant les respostes, això s’anima i potser agafi algun pinxo que he vist amb formatge de cabra sobre espinacs, amb una salsa amb coloraines, però amb molt bona pinta.

Doncs, va a ser que no, ara resulta que dos senyores i un senyor pugen a l’escenari i comencen a “enrotllar-se”, representa que s’ho creuen això de la xarxa, parlen de somnis, histories compartides (ves a saber quines!), semblen una mica hiperactius però bona gent. Algú de la sala, que entén d’això de ser moguts, diu que segueixin així i que no els cal prendre la píndola, que el CatSalut va malament de fons, millor que facin alguna cosa sensata amb tanta excitació. Dit i fet, es petonegen, molt discrets això si, que ja son grans per anar a fer segons quines coses damunt l’escenari. Per fi baixen, el senyor carregat amb un parell de llibres que fan por nomes veure el tamany, com se’ls hagi de llegir sencers, quedarà ben enxarxat.

21:30 p.m. *“Tuerto, nosotros a lo nuestro!”* que em deia l’avia, que era de Saragossa, com el Ramon, el senyor aquell que ha sortit a les filmines i que tothom se’n recorda molt d’ell perquè es veu que va contribuir molt a muntar aquest sarau de la xarxa. Aprofito que aquesta gent son molt de parlar (ells diuen conversar perquè son mes fins, però ja m’enteneu) per arrambar amb una brotxeta de tempura de bacallà amb cherry, un pinxo morú i una altra brotxeta, aquesta de gambes con xampinyons. Deu n’hi do, quines barreges que fan, es com ficar junts una assistent social de l’EAIA (el nom sona a iaia, però es veu que també hi ha nens pel mig) , un psiquiatre jove (que no es perd mai la festa de Sant Narcís), una educadora de carrer (que fa aquesta gent passejant i cobrant?) i un psicòleg dels serveis socials basics (ho vaig preguntar, allò de “basics” i em van dir que ara els hi diuen així perquè es veu que si vas a demanar es donen allò bàsic: “bon dia, com esteu, i la família, tot bé?, això si t’ho diuen amb bona cara i sentiment perquè son bona gent).

Un explorador, que ha arribat a la darrera taula del càtering, apartant a la gent com pot, m'explica que allà, al fons hi ha "huevos de codorniz con bacon i flautitas de chistorra de Navarra" (ho diu en castellà perquè es de Córdoba i te bon paladar. No cal dir que el paio es un expert en moure's per les xarxes. Diuen que gairebé les va inventar ell fa anys a l'Hospitalet). M'he desempallegat de tota una colla d'educadors especials (que tenen d'especial si vesteixen com tothom?) i ja ens avisen que hem de fer el brindis i bufar (no patiu, gairebé tots han vingut amb el nou metro del Carmel, es nota que s'han assegurat de no tenir mes forats perquè carai quin munt d'escalas i ascensors que has d'agafar abans de sortir a la superfície). Tothom a aixecar el braç amb la copa a la mà -aprofito per omplir-la (mai se sap quan acabes amb aquesta gent "inquieta") i cap al pastis de xocolata amb dues espelmes i uns agosarats, amb capacitat pulmonar reduïda, bufant.

Una mica bufats tornem a la sala per sentir els nois d'Adsis, un grupat de marrecs amb sabatilles blanques, texans, alguns amb gorra i que comencen a explicar històries amb ritme de rap, històries del barri del Carmel, d'una tal Jokiñe que es veu que es la seva tutora. Quina marxa que tenen, aconseguen que m'oblidi dels maleïts ous de codorniu i comenci a bellugar els peus. En acabar ens regalen un cd perquè els continuem escoltant a casa. Em faig una foto de record amb ells i la guardaré per quan siguin famosos.

22.45 p.m. Alguns, que tenen fills i nets i fins i tot parella sentimental, comencen a desfilat, diuen que han de matinar, les organitzadores els deixen marxar perquè ho han fet molt bé a la prova de foc de la noia – figura que era un simulacre per aconseguir la ISO 9000 pel Interxarxes. Jo aprofito l'avinentsa per cruspí-me el pernil serrà amb brie i el darrer pinxo de cranc abans de sentir la veu de Marvin Gaye a l'escenari (però no s'avia mort el paio aquell?), sona clavat però es veu que no tenia cap germà bessó, aquest es del país però si tanques els ulls (jo no ho faig perquè se que passa llavors) els 8 o 9 que formen el grup Tirantlofunk (no era Tirant lo blanc?) semblen sortits d'un *garito* de Detroit als anys 70. Les comes van soles i veig que als altres els passa el mateix.

23:45 p.m. Estem morts, ho hem ballat tot. Algú, sensat, li diu al pare d'un dels tirants que el faci anar a dormir perquè comença a haver un risc per la salut pública . No vull pensar que passaria si haguéssim de trucar al servei d'urgències per atendre les fractures varies (malucs, genolls,..) d'aquesta gent que diuen que fan deu anys, però la veritat tenen algú més.

00:00h. la nit es silenciosa, el carrer sembla tranquil i ha deixat de ploure. En Joan, el *dire* de l'espai Boca Nord, mira de fer fora els que queden i les organitzadores i tothom li agraeix lo bé que ens han acollit, el paio s'ho mereix, se m'acut que alguns d'aquests tertulians que de tant en tant pontifiquen sobre la mandra i inutilitat del jovent s'hauria de passar per aquest lloc i així parlaria amb coneixement de causa. Pugem al cotxe i

sona el piano de Bill Evans, una noia amb cas truca al RACC perquè la moto està com nosaltres, fora de cobertura, li asseguren que seran aquí al cap de poc i ella s'ho creu perquè fa deu anys també li van vendre una moto i la va comprar. Algú diu que d'aquí a 5 anys tornarem a fer una festa, una nit d'estiu a una terrassa del mateix barri...i ens explicarem histories com aquestes, Histories d'Interxarxes.